

[Niels Eriksen.]

kort tid siden en lov om et socialt forskningsinstitut. Jeg sad den dag og tænkte på, at det havde vel nok været bedre — ikke fordi jeg ikke tror, at det kan være udmærket med et socialt forskningsinstitut — om vi her fik oprettet et markedsforskningsinstitut, som kunne hjælpe os til at finde frem til produktioner, som vi kan præstere, og som vi kan finde salgsmuligheder for ude i verden. Det er det, vi fra landbrugets side vil have oprettet, så snart vi nu får mulighed for det, og vi vil gå ind for en fælles reklameindsats på bestående og nye markeder. Danske kvalitetsvarer skal indarbejdes under en hovedfællesbetegnelse.

Må jeg nævne lidt fra en artikel, som vor presseattaché i USA skrev for et stykke tid siden. Han skrev, at det var nedslående for dem, der arbejder for Danmark ude i verden, at se, hvordan danske firmaer i indbyrdes konkurrence presser priserne ned, fordi de ikke reklamerer i fællesskab, men reklamerer hver for sig, hvorved reklamen ikke får den tilsigtede virkning. Hvad har vi opnået? Vi har i hvert fald opnået, at vi, hvad dette punkt angår, får betydelig mindre priser på det pågældende marked, end polakkerne får. Jeg skal ikke sige mere; kun kort dette: det, vi ønsker, er salgsarbejde efter moderne forretningsprincipper.

Kunne vi da ikke, spurgte det ærede medlem hr. Carl Petersen før, lave denne samordning på frivilligt grundlag? Dertil er at sige, at det er svært at få samling på 200 000 producenter. Det ærede medlem ved meget vel, at det er det, der er så vanskeligt at klare for dansk landbrug i modsætning til industrier, hvor der måske er 20 eller 30, der har nogenlunde samme produktion; der er jo altid enkelte, som ser en egeninteresse i at holde sig uden for fællesskabet. Vi er nået vidt gennem de eksportudvalg, vi har inden for alle væsentlige grupper af landbrugseksporten, og i disse eksportgrupper er også langt den største del af den private handel repræsenteret. Men det er nødvendigt, at piraterne, de, der ødelægger markederne, bliver tvunget til at følge de givne retningslinjer, og den ordning, som vi har ønsket, og som vi håber på, indebærer netop, at ingen bliver afskåret fra at foretage salg fremstød nogen steder.

Til dem, der nu er så skeptiske, vil jeg sige, at det slet ikke er så usædvanligt, at man i landbruget har måttet gå til lovgivningsmagten, når man efter på frivillig vis at være nået et langt stykke vej ikke kunne undvære lovgivningsmagtens hjælp til at få de sidste med. Jeg kan nævne, at det gjorde man allerede i 1908, da man fik den kvalitetslov, som i disse dage er til revision her i folketinget, og som betingede, at grundlaget for eksport af landbrugsprodukter skulle være en kontrolleret kvalitet. Det har vi også gjort, når det drejede sig om at få bekæmpet husdyrsygdommene for derved at få danske landbrugsprodukter placeret stærkere i konkurrencen. Vi kunne ikke udrydde kvægtuberkulosen uden lovgivningsmagtens medvirken, når der var nogle, der ville holde sig udenfor, og vi kunne slet ikke have udryddet den smitsomme kalvekasting.

De undersøgelser, der i vinterens løb under alle de forhandlinger, der har været ført, er blevet foretaget, har i hvert fald med stor tydelighed vist én ting: at vore nuværende salgsformer ikke slår til over for de handelsmæssige tilstande, der hersker i verden, og som vi desværre har så ringe indflydelse på. Det, vi arbejder på, er at finde en salgsform, der harmonerer med de salgsformer, der findes, og som vi nu engang skal tage i betragtning, når vi skal have afsat vore varer. Det er i virkeligheden en bunden opgave, vi står over for. Nu har vi talt om kornafgifter og kornlov, men er man klar over, at vi i fjor eksporterede mere korn, end vi indførte? Det vil sige, at den forædlede landbrugsproduktion, vi sælger, som basis udelukkende har, hvad vi avler på vor egen jord. Vi ved alle sammen, at de unge er dygtigere end vi. Det betyder, at hvis vi ikke vil sige til de unge: I skal arbejde mindre dygtigt, I skal producere mindre, så er der kun tilbage at skaffe udvidet afsætning for vor produktion.

Det har i den senere tid fra flere sider været nævnt, at landbrugets betydning blev mindre og mindre; sidst var den højtæredede handelsminister inde på det ved bankmødet i Nyborg, hvor han sagde, at vi skulle industrialisere, for landbrugets betydning ville være stadig nedadgående, og så nævnte han først beskæftigelsen. Disse tanker hviler på en forkert statistik. Det er